

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdanih, in sicer: vsakotek in petek, zjutranje izdanie opoldne, večerno izdanie pa ob 5. uri popoldne, in stane z „Gospodarskim Listom“ in s kakšno drugo uredniško izredno prilogo vred po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 6.—
pol leta 3.—
četrť leta 150
Posamične številke stanejo 6 kr.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1-20.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanie).

Uredništvo in odpravnštvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v II. nadst. zdej. — Urednik sprejemlje stranke vsak dan od 11. do 12. ure popoldne.

Dopis naj se pošilja le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Neplačanih pism ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglaš in poslanice

se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 3 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovaško knjižnico“, katera izhaja mesečno v splošnih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakoletno 1 gld. 80 kr. — Oglaš v „Slov. knjižnici“ se računajo po 30 kr. petih vrsticah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Vipavska železnica.

(V obrambo.)

Na občnem zboru „Sloga“ dne 20. julija t. l., ko sem želel slišati posamezne točke obtožnice naših narodnih voditeljev in odbora društva „Sloga“, pa se mi ni dalo prilike, zagovarjati se, slišal sem iz ust intimnih pristašev dr. Gregorčiča in grofa Coroninija različna očitjanja in sumničarja. Iz tega morem sklepati, da so točke obtožnice, katerih se mi neče javno povedati, pa se jih razširja po celi deželi, baš neka očitjanja posameznih zaupnih mož na shodu. Župnik Juvančič, kojega sem vedno imel za poštenjaka in poštvovalnega rodoljuba, stoječega najbližje dr. A. Gregorčiču, mi je zabrusil v obraz sledeče besede: „Vi ste zapeljali Vipavce, da so položili ogromno žrtev 50000 gl. za vipavsko železnico; potem pa, ko ste videli, da ste vse zavozili, ste pa izstopili iz odbora koncesionarjev ter ste pustili dr. A. Gregorčiča in Alfreda grofa Coroninija na cedilu. Vi ste krivi, da se je stvar tako zavlekla, in da Vipavci ne pridejo do železnice“. Te besede so prihajale iz ust moža, od katerega mi ni vsejedno, kar govori. Govorjene pa so bile z ogorčenostjo in kričanjem, in ne bi jim dajal tolikega pomena, ako ne bi imel povoda od druge strani, biti prepričan, da se o očitjanje vedoma trosi po vipavski dolini, da se nagne od mene prebivalstvo vipavskih občin, posebno pa Dornberga, in moje volilce v Ajdovščini. Malo časa pred občnim zborom sem bil pri Alfredu grofu Coroniniju, da si poiscem pojasnila glede zmotanega položaja in da skusim priti do poravnave mirnim potom. V pogovoru z gospodom grofom sem vprašal, kako je to, da mi je izkazoval do junija leta 1897. skoraj polno in neomejeno zaupanje, da pa mi je to zaupanje nakrat odtegnil isto leto brez vzroka potem, ko sem bil 3 mesece odsoten iz Gorice, ne da bi se danes vedel, zakaj. Na to vprašanje mi je A. grof Coronini odgovoril: „Povem vam odkrito, da sem prepričan, da ste rovali proti vipavski železnici.“ Pozval sem gospoda grofa, naj mi pove najmanj čim, da, besedo, katero bi bil storil ali izrekel proti vipavski železnici, in da sem takoj podvržen in izrečem, da sem nepošteno postopal. Grof Coronini je na ta poziv lakonično odgovoril: „Tega ne morem, a prepričan sem, da ste delali proti vipavski železnici. Besede, katere mi je rekel grof Coronini, so približno iste, dasi s premislekom izgovorjene, kakor očitjanje župnika Juvančiča na shodu. Zaradi

tega smem sklepati, da se vedoma in namenoma razširja to sumničenje. Ne morem drugega storiti, nego sklicevati se na golo istino in pozivljati vsakega v deželi, komur je znan kak moj čin proti vipavski železnici, ena sama beseda agitacije proti nji, da me javno obtoži; da se mi tako, ali dokaže krivda, ali pa, da se izve, s kakimi sredstvi se moje politično poštenje izpodkopa.

Stvar vipavske železnice je bila taka. Leta 1892. se je izrekel deželni zbor goriški za vipavsko železnico in leta 1894. je bil prvi obhod.

Takrat nisem bil član deželnozbornske delegacije in se tudi nisem udeleževal političnega življenja; bil sem c. kr. sodni pristav v Tolminu. Bili pa so člani: državna poslanca dr. A. Gregorčič in A. grof Coronini ter župnik Blazij Grča. Spomladi l. 1896. je sprožil A. grof Coronini stvar v državnem zboru in dosegel, da je državni zbor votiral subvencije okoli poldrug milijon gl. Vipavska železnica je bila s tem sklenjena stvar. Jeseni istega leta se je naznanila zadeva deželnemu odboru ter se je isti pozval od vlade, naj stori potrebne korake, da se obistini načrt. Deželni odbor je sklenil, da se poveri agitacija za vipavsko železnico in sestav akcijske družbe posebnemu odboru. Predlagal sem v ta odbor župane in župnike vipavske doline in poleg tega Alfreda grofa Coroninija. V tem odboru so imeli glasovi slovenskih zastopnikov več nego dvetretjinsko večino. Ta odbor pod predsedstvom deželnega glavarja Franca grofa Coroninija je volil iz svoje srede ožji odbor, in sicer so bili izvoljeni gg. Casagrande iz Ajdovščine, Dreossi in Antonelli iz Červinjana, Šavnik iz Bilj in Mulitsch, tovarnar v Batujah. K posvetovanju širšega odbora in k volitvi ožjega odbora se grof Coronini ni javil, in ni mi znano, iz katerih razlogov se je temu važnemu koraku odtegnil. Jaz za svojo osebo sem vzel tako postopanje z obžalovanjem na znanje in sem se zaupnim potom tudi pritožil proti lastniku „Soče“, da je vipavska železnica dobila take oficijelne zastopnike. Meni samemu kot deželnemu odborniku pač ni bilo nič storiti. Ako se oni mož, ki se je trudil za vipavsko železnico pri ministerstvu, doma ni udeležil prvega in najvažnejšega posvetovanja, pač nisem vedel, kako se obnašati.

Uplivalo je name tudi to, da sem kot deželni poslanec zastopnik Ajdovščine, in da je bil trg Ajdovščina proti progji Dornberga-Ustje-Ajdovščina; marveč je zahteval prav insistentno, da se progja preloži v Selo-Cesta-Ajdovščina, Alfred grof Coronini mi je po drugi strani pa zatrdil, da ni mogoča druga progja nego čez Ustje, da bi celo podjetje

zaviral, ako bi agitoval za progjo Cesta-Ajdovščina, in da mu je železniški minister, takrat Gutenberg, izrecno zatrdil: „Ali progja čez Ustje ali nič“. Zato pa nisem hotel nič storiti v prilog trga Ajdovščine, prepričan tudi, da res ni mogoče doseči preložitve od Ustij čez Cesto.

Precej pozno v oktobru, ko sem mislil, da je cela stvar že v tiru, in nesrečna izvolitev ožjega odbora našima državnima poslancema ali popolnoma ravnodušna, ali pa celo dobrodošla, me je napadel poslanec Berbuč v gostilni „pri treh kronah“, kaj da počenjam kot deželni odbornik, da sem dopustil izvolitev takega odbora, v katerem so 4 tuji in le en naš človek, in da nič proti temu ne storim. Povedal sem mu, kako se je stvar dovršila, ob enem pa dostavil, da je pač dolžnost poslancev vipavske doline, da se tudi malo brigajo za stvar, in stalo jih je le korak v deželni urad, da so vsaki dan izvedeli, kako stvari stojé. Omenil sem, da je „Soča“ govorila o volitvi širšega in ožjega odbora, in da je vsakdo v deželi lahko vedel, zakaj se gre. Da pa pokazem, da mi je veliko na tem ležeče, da se stvari spravi v isti tir, kakor se želi, hočem stvari zadevo vipavske železnice v svoje roke, če tudi ni bila več to moja dolžnost, in da tudi doženem, kar je meni kot deželnemu poslancu sploh mogoče. Takoj po tem pogovoru sem se obrnil na Dornberžane, v katerih sem imel vsekdar krepko oporo; bolan tako, da sem komaj gibal, sem se peljal tje o za me prav nevarnem vremenu ter z županom in sedaj pokojnim tajnikom Perozajem dogovoril prvo akcijo: Vipavci naj bi nastopili v slovesnem protestu proti odboru Dreossi-Antonelli i. dr.; naj bi zahtevali, da se izvoli narodni odbor; naj bi sklenili, da zasebniki in občine vipavske doline sami zalpže potrebno osnovno glavico 50000 gl. in naj bi se zahtevalo, da mora biti uprava bodoče delezniške družbe vip. železnice v narodnih rokah. Nato sem sklical drugi shod pri Rebku, če se ne motim, meseca novembra 1896. Vse to akcijo sem razložil Alf. grofu Coroniniju in dr. A. Gregorčiču: oba sta mi brezpogojno pritrjevala. Alf. grof Coronini se mi je izrazil takrat in tudi do meseca junija 1897. ponovno, da mi je in bo prav hvaležen, ako mu stvar izvedem. Za-se pa se je izrazil: „Jaz bi nastopal sam, ali ne vem, kako vzeti stvar v roke“. Dr. A. Gregorčič pa mi je naravnost rekel: „Sam se nisem petal s to zadevo in jo smatram zgolj za zadevo Alf. grofa Coroninija. Meni samemu ni znana več kakor po sklepu državnega zbora“. Sklicujem se na g. A. Gregorčiča kot pričjo, da sem mu ponovno naglašal, koliko skrbi in dela mi daje vipavska železnica, vse v prilog in po želji Alf. grofa

Coroninija; kako se bojim, da se grof, kakor večkrat, ne naveliča te težavne zadeve, in da stvar ne pusti v nemar, na kar bi pač jaz moral odgovarjati Vipavcem, ako stvari ne doženem do konca. Dr. A. Gregorčič mi je na to parkrat odgovoril: „Saj taka je navada njegova, da ko si kako stvar izmislil, zahteva od drugih, da zanj delajo, potem so seveda drugi krivi, če ne gre.

Vse troske shodov pri Rebku, v Ajdovščini, v Dornbergu, pot v Trst in k ministerstvu na Dunaj, vso agitacijo sem zalagal sam iz svojega, plačal sem le tiskarni Gabrščekovi za tiskanice 50 gld. in vsega sem izdal okoli 200 gld., ne da bi od koga zahteval krajcarja odkodnine, tudi od Alf. grofa Coroninija ne, in tudi pozneje od ustanovljene delniške družbe ne. Nagovarjal sem grofa Coroninija in sopolasnca, naj se ne utikajo mnogo v to zadevo, ker je treba enotnega dela. Precej po shodu pri Rebku, ko je bil naš načrt priobčen v posebni prilogi „Soče“, me je napadel italijanski list „Corriero di Gorizia“ po inicijativi dr. Pa-erja, da delam krivico deželnemu odboru, in da obečam našemu neukemu ljudstvu nekaj, česar se izpolniti ne da. Imenovani list ne je dolžil brezvestne agitacije iz strani do italijanskega življa. Kljub temu sem se totil agitacije z entuzijazmom. Proučil sem, kolikor je bilo v kratkem času mogoče, potrebne zakone in vse spise vipavske in furlanske železnice ter njih zgodovino o deželnem zboru in posredoval osebno, kjer je bilo mogoče, in dosegel do novega leta 1896. toliko, da je bilo podpisanih od 50000 štirideset in je manjkala le ajdovska občina za 10000 gld. Po intencijah grofa Coroninija naj bi prevzela zgradbo domača tvrčka. V to svrhu je pridobil najimovitejšo tvrčko, katero imamo Slovenci na razpolago; a le pridobival, ker ni bil v stanu dovolj jasno razjasniti stališče in nalogo, katero bi podjetnik zavzemal in izvrševal. Tudi v tem oziru sem posredoval osebno ter se mi je posrečilo v družbi z g. odvetnikom Gregorinom v Trstu pojasniti bodočemu podjetniku stvar vsaj toliko, da je vedel, pri čem je. Pri isti priliki sem tudi izvedel, da hoče biti tvrčka samostojna na vse strani. V tem smislu sem tudi vplival na Alf. grofa C. edino le v prepričanju, da je stvar izvršljiva, ako se pridobi one faktorje, v rokah katerih je stvar izvršljiva, in da tu ni gledati na osebnosti ali različne želje tega ali onega. Od enega mojih sopolasncev, kakor se mi je povedalo, od prof. Berbuča, pa se je delalo na to, da bi pristopili v podjetje tudi dve tvrčki iz vipavske doline. Ni jaz in nikdo se taki želji ni zoperstavljal, pač pa je moral vsakdo takrat stvar takoj v prvem početku zavračati, ker bi se z agitacijo za posamezne osebe brzkone onemogočilo celo podjetje.

MARCO VISCONTI

ZGODOVINSKI ROMAN

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

(Dalje)

PETNAJSTO POGlavJE.

Ko se je Bice zopet zavedla, je videla, da leži na postelji v neki neznani sobi, in je hitro vprašala neko dekle, kje je njen oče. A ko je brž ugledala tudi njega na drugi strani, se je zadržala: na to je skočila na noge in oklenivši se očetove roke: „Pojdiva od tod“, je rekla, „pojdiva, pojdiva hitro!“

Ko so bili na cesti, je prašal oče pojasnilo o vsej tisti zmešnjavi. Toda hči je le pospeševala korake, ne da bi kaj odgovorila; imela je jedino to skrb, da bi mogla čim prej dospeti v varno zavetje domače hiše. A čez nekaj časa, domislivši se Markovega pisma, ga je našla pod pasom; vzela ga je v roke in pokazala ga očetu rekoč: „Tu je, tu.“

„Kaj?“

„Lupovo oproščenje. List za opata, ki ga je napisal Marko.“

„Tedadaj... jaz ne razumem... če ti je dovolil, kar si ga prosila... Da mi nisi le še kaj hujšega napravila!... Si li morda imenovala... Ottorina?“

„Saj me je on sam prašal o njem.“

„In ti, kaj si mu odgovorila? kako si se vedla?... Govori vendar... razvozlaj tisti jezik!“

„Oh, pustite me... že povem vse, povem svoji materi...“

„Vidite, kam pridemo z vašimi skrivnostmi. — Naj bo za sedaj, kar je bilo, je bilo; — a zanaprej zapomni si dobro: tistega človeka nimaš videti več, razumeš, nikoli več ga nimaš videti!“

Bice se ni upala ugovarjati, in ker je bila še vsa zmamljena, se ni dobro zavedala važnosti tistih besed, njena duševna napetost je bila premočna, da bi mogla občutiti žalost, katero bi ji sicer bile morale provzročiti.

Celo pot je grof godrnjal in se hudoval sedaj glasno sedaj pa bolj potihoma. Ko so prišli pred hišna vrata, je rekel hčeri: „Daj meni tisti papir“. Ona mu ga je dala in sta vstopila.

Notri so ju čakali Lupovi stariši, Ottorino in posli. Ko so ju slišali vstopiti, so jima šli vsi naproti z lučmi v

rokeh. A zagledavši Bicin in grofov namrščen obraz, so bili vsi iste misli, da je ubogi Lupu izgubljen; zato je nastal občen krik, splošno javkanje.

Grof je pustil Bicino roko; ta se je vrgla joče v materino naročje. Na to je grof namignil Ottorinu, naj gre za njim, in ko sta prišla v neko pritlično dvorano, mu je podal Markovo pismo rekoč: „Tu je pomiloščenje vašega oprode. Pojta, Bog vaju spremljaj oba, a pazita, da jeden in drugi nikoli več ne stopita v mojo hišo“. Ko je to rekel, mu je obrnil hrbet in se je šel hitro zapirat v svoje sobe.

Ottorino je pogledal list ter spoznal Markovo pisavo; naglo in nenadejano veselje, radi rešitve svojega zvestega oprode ga je takó prevzelo, da ni mogel prvi hip prevdariti pomena čudne in in trde grofove izjave.

Stekel je v dvorano, kjer so bili zbrani vsi drugi, tam je dvignil Viscontijev list in zaklical: „Oproščen je oproščen! tu je Markovo pismo“. Vsi so ga obstopili, hotéči videti in v roke prijati tisti dragi list; vsklikali so veseli, jokali in se objemali. Lupov oče je segel po listu in ga je poljubljaj, močil s sol-

zami in kazal zaporedoma ženi, Laurretti in drugemu sinu.

„Treba je takoj odriniti!“ je zaklical Ottorino, „ker se jako mudí“. Brž sta bila osedlana dva konja, jeden za njega in jeden za sokolarja, kateri ga je vsekakor hotel spremljati, in hajd v dir proti Chiaravalli.

„Daj sem pismo, da ga shranim“, je dejal vitez Ambrožu, „daj sem“.

„Ah, pustite mi ga!“ je prosil Ambrož, „glejte, tu ga imam na prsih; če bi ga ne čutil, če bi ne držal roke na njem, bi se mi zdelo, da sem zgubil srce“.

„Naravno, da sta po poti govorila le o Lupu.“

Ta je med tem hodil gori in doli po pritlični sobi nekoga stolpa črtarovalske opatiije. V sobi je bila uborna miza iz orehovega lesa, na kateri je gorela svetilnica. Na steni je viselo leseno razpelo, a pod njim majhen poklektnik. Štirje vojaki so stražili pri vhodu, a peti je bil v sobi z ujetnikom. Ta peti vojak je bil Vinciguerra, jeden tistih, katere je bil vzel seboj Bellebuono pri svojem zadnjem pohodu v Limontu, kakor smo že pravili.

Na dan svetih treh kraljev leta 1897. sem priredil shod v Ajdovščini, nekaj zaradi bližnjosti se državnozbornskih volitev, in glavno zato, da Ajdovščino pridobim za prenos 10000 gld. k osnovni glavnici. Kljub shodu in prigovorjanju od strani državnih poslancev se ajdovski trg ni podložil in stvar se je zavladevala zaradi prispevka Ajdovščine cele tri mesece. Ajdovski trg je konecno podpisal le tri tisočake, in manjkalo je vsega meseca marca še 2600 gld. Da se pokrije ta znesek, da je sklical zaupni shod v Gorico, in pri tem shodu je tvrdka Gorup prevzela podjetje in primanjkuje 2600 gld. Tako je bila osnovna glavnica vsa podpisana in zagotovljena. Prvega aprila je bilo vplačanih pri „Goriški ljudski posojilnici“ od podpisane osnovne glavnice vsega 12000 gld. V deželnem odboru sem posredoval, da so občine dobile zagotovilo od tukajšnje hranilnice, da dobé posojilo v svrhu vipavske železnice pod istimi pogoji, kakor svoj čas furlanska. Sestavljen sem potrebno pogodbo v slov. jeziku ter jo dal litografirati za rabo vseh zupanstev. Meseca junija je bilo torej, kakor rečeno, vplačanih 12000 na razpolaganje za občine pri „Montu“, mislim, okoli 24000; ostala glavnica pa je bila v rokah takih mož, da ni bilo dvoma, da o pravem času odštejejo denar. Moje delo je bilo končano. Izvršil sem, kar sem obetal; da razderem izvršilni odbor vipavske železnice Dreossi-Antonelli in dr.; da nabere celo osnovno glavnico, in da posredujem pri zajemanju denarja prizadetih občin. Druga dela nisem prevzel, nisem mogel prevzeti; ampak naravno je, da je vse ostalo delo edino le naloga državnih poslancev. Imel sem zaupanje, da Alf. grof Coronini zadeve vipavske železnice ne pusti v nemar, ampak dela na to, da se po nateljih, izrečenih na shodu pri Rebku, izda koncesijska listina, sestavi delniška družba in izvoli upravni svet vipavske železnice. To je državni poslanec grof Coronini na Dunaju tudi izposloval. Pritetkom leta 1898. je bila izdana koncesijska listina, popolnoma v smislu shoda pri Rebku, in meseca junija 1898. se je izvolil na Dunaju upravni svet vipavske železnice tako, da sedi v njem osem narodnih mož in 2 pristaša vlade. Omenjam, da sem po želji grofa Coroninija sprva tudi jaz vstopil v izvrševalni odbor, kateri bi imel prevzeti koncesijo. Na shodu pri Rebku, kjer se je takratno izvolil nov izvršilni odbor, se tej izvolitvi nisem protivil; pozneje pa sem premislil, da kot deželni odbornik brzokone itak pridem v upravni svet vipavske železnice, in da v deželnem odboru veliko bolj prosto in uspešno nastopam za koristi vipavske železnice. Iz teh razlogov in poleg tega, ker sem bil le c. kr. sodni pristav, sem se izrekel proti Alf. grofu Coroniniju, naj se izvoli v izvršilni odbor kaka druga oseba. Grof je vzel moje razloge z obžalovanjem na znanje, a jih je uvaževal ter pristal popolnoma mojemu mnenju.

Ako mi je torej g. župnik Juvančič na občnem zboru „Sloga“ poleg drugega tudi očital, da sem izstopil iz koncesijskega odbora še le takrat, ko sem videl, da iz vipavske železnice ne bo nič, ni storil nič drugega, kakor sumničil me je na jako priprosti in nizki način. Kako sta delala za vipavsko železnico dr. A. Gregorčič in grof Coronini na Dunaju, mi ni znano. Žalosten faktum je le to, da od izdaja koncesijske listine pa do danes železnice še ni. Meni kaj očitati kot deželnemu poslancu, je pač malo brezvestno, ko se ve, da mi ni mogoče nič storiti.

V deželnem odboru je bil poročevalec vip. železnice do konca leta 1898. dr. Al. vitez Pajer. Znano je občinstvu, da je bil isti vedno mnenja, da deželni odbor ne more izplačati občanih 100.000 gld. Ko je bivši dež. glavar Franc grof Coronini z glasom dr. Abrama in mojimi odločili, da se ima naprositi tukajšnji zavod „Monte di Pietà“, da posodi 100.000 gld., takrat se je izročilo poročevanje meni. Za tega časa se pa zopet trosi o mojem postopanju v deželnem odboru po dežel. azi. Bajé bi bil delal na to, da se stvar zavlada, in da se vsled preložitve proge od Bilj na St. Peter sploh ne izplača onih 100.000 gld., tudi če bi jih kak denarni zavod dal na razpolago. Tu se sklicujem skratka na vse odbornike in mirno rečem; da sem se vedno z vso silo potegoval za izplačanje onih 100.000 gld. Vedno sem bil edino le jaz, kateri je predlagal in zagovarjal.

Hvalo vem dr. Abramcu, da me je podpiral in bivšemu deželnemu glavarju Francu grofu Coroniniju, da se je za moj predlog odločil. Razjasniti pa moram le en moj predlog v dež. odboru. Bilo je na dnevnem redu zopet o naprosilu posojila 100.000 gld. Dr. Pajer je zavzemal stališče, da je proga St. Peter vsa druga, kakor ona, katero je imel deželni zbor leta 1892. in potem ves čas deželni odbor pred očmi, za katero se je votalo 100.000 gld., in da torej vsled proge čez St. Peter nikakor ni nabaviti 100.000 osnovnih glavnici. Dr. Abram ni bil takrat o novi progi dovoljno poučen, kar mi je ponovno pozneje zatrjeval; zaradi tega se je pri oni seji pridružil mnenju dr. Pajerja. Ko sem tako videl, da utegne stvar tudi v deželnem odboru propasti, sem stavil posredovalen predlog: „Ker se minist. minist. se do danes ni izreklo formalno za progo čez Bilje ali čez St. Peter, naj se povpraša, kakó stvari stojé.“ S tem predlogom nikakor

nisem hotel zavlačevati izposojila, marveč sem le prepričal, da se s tremi glavnici proti mojemu ni sklenilo, da se vsled nove proge tudi 100.000 gld. ne izplača! Ko se je dr. Abram prepričal, kakó stojé stvari proge čez St. Peter, je pozneje brez najmanjšega obotavljanja glasoval za to, da se tudi za novo progo čez St. Peter izplača 100.000 gld. Zal, da se je to prepričilo vsled nastopa novega dež. glavarja, kateri je proti mojemu predlogu, da se denar zajme pri kakem denarnem zavodu, ako ga ne dobimo pri tukajšnjem „Montu“, dirimiral zato, da se odkaže cela zadeva dež. zboru. In se pozneje izrekel zato, da se prvotni sklep dež. odbora pod predsedstvom bivšega dež. glavarja grofa F. Coroninija ima kot ovržen. Ta isti isti dejanski stan menda vsakogar prepriča, da se mi očita pri vprasanju vip. železnice nepošteno postopanje vedoma in z namenom, izpodkopati moje politično postenje po vipavski dolini in v ajdovskem trgu.

Očita se mi poleg tega tudi to, da sem jaz kriv, da „Mont“ ni hotel šteti posojila 100.000 gld. Na to namigava „sub rosa“ tudi neki članek v „Primorskem Listu“, kjer se opazja, da se mora za posojilo prositi, da se pa ne sme istega zahtevati. Preti bi bil baje ravnateljstvu „Monta“, da mora biti za izplačanje posojila 100.000 gld.! Ta stvar stoji tako:

Ko sem se bil iz dež. odbora obrnil na ravnateljstvo „Monta“ radi posojila, je isto deželni odbor pustilo nekaj tednov brez vsakega odgovora. Srečal sem hranilničnega uradnika g. Jakoncica nekoč na ulici ter ga vprašal, kako stvar stoji. Imenovani gospod mi je naznanil, da se ravnateljstvo ni moglo izreči za posojilo in je stavilo predlog kuratelji, naj se naprosilo dež. odbora odkloni. Torej takrat, ko je bila že stvar odločena, očital sem ravnateljstvu krivično postopanje, češ, da je furlanski železnici takoj in brez ovir posodilo, vipavski železnici pa se delajo vsi mogoči krizi in težave. Rekel sem tudi, da na tak način „Mont“ izgubi zaupanje v slov. delu dežele, in da se tudi jaz postavim po robu takemu pristranskemu početju. Moja ogorčenost je bila pač opravičena, in danes javno ponavljam te besede: „Mont“ je postopal vse drugače Furlanom nasprotno, kakor našim Vipavcem nasprotno. Razlogi, katere navaja ravnateljstvo, so identični z onimi sedanjega dež. glavarja dr. viteza Pajerja, in mislim, da ga ni našega človeka, ki bi z menoj ne ponavljal besedij, da „Mont“ po tej zadevi ne zasluži zaupanja slov. občinstva. Ako je „Mont“ takrat na poziv dež. odbora iz svojih rok izplačal 100.000 gld., bi bila danes ta stvar rešena, in zgradba vip. železnice se je, ali že pričela, ali bi se imela v kratkem pričeti. Da sem jaz kaj kriv v tej stvari, mi pač pameten človek ne more očitati.

V Gorici, 10. avgusta 1899.

Dr. H. Tuma,
dež. poslanec in odbornik.

Domače in razne novice.

Osebnosti. — Prvi pisarniški izpit v 4 jezikih (slovenski, hrvaški, italijanski in nemški) na višjem deželnem sodišču v Trstu je napravil te dni s prav dobrim vspehom g. Fr. Jos. Sever. Čestitamo!

Dr. Fr. Dorčič in St. Pregelj sta imenovana tajnikoma pri finančnem ravnateljstvu v Trstu.

Dr. Gregorčič — ni odgovoril na odprto pismo Gabrščekovo. Njegovo glasilo pravi, da ga najbrže niti čital ni, — zato je pa odgovorilo le uredništvo s člankom „Zaba in vol“. Zaba je Gab., vol pa Gregorčič! Inta „zaba“ se je predznila celo takó daleč, da je pisale „volu“! To je nupuh, to je naphivanje, to je predzrnost te male žabice! Takó se danes političnost na Goriskem! — In dalje citamo celo dolgo Likarjado po že stokrat obrabljjenem uzrcu, kakó da je „koristolovec“ Gab. pri „Soči“ — obogatel, skratka cela kopa nesramnosti, da bi mogel dr. Gregorčič ogorčenosti skočiti na noge in si take lumparije v svojem listu prepovedati, — ako ima le še kolikaj srama in vesti!!! Ako je trebá dr. Gregorčiču takih zlostnih sredstev, tedaj — je že propadel, Gaspar in Peter ga ne rešita, marveč tlačita v blato, iz katerega ga nikdo več ne reši! Mi nismo nikdar niti sanjali, da se prične v „G.“ takó ostuden osební boj!! Ali mar hočete, da se spozabimo tudi pri „Soči“ in začnemo vračati milo za drago?! Kam bi pa prišlo?! Iz istega članka je zopet razvidno, da imata „Gor.“ v rokah — Likar in Medvešek! Zató pa ni nič čudnega, ako hvalisala celo ono nesrečno dobo pred razkolom l. 1889., da bi le oblatila Gab. tudi radi dogodkov od l. 1889. dalje, ko je vendar vsakomur znano, da raz l. 1889. je prinesel sele življenje in napredek na Gorisko. Dr. Gregorčič se je čutil nesrečnega v oni zaspanosti, a ni imel človeka, na katerega bi se naslonil; prišel je agilni Gabršček, naslonil se je nanj — in slo je!! Zdaj pa Gregorčičevo glasilo zmerja Gab. za večnega nemirleža, za naš nesrečo, ker je pripravil goriske Slovence ob tisti lepi, tihi mir pred razkolom l. 1889. in je vrgel Tonkljivo samovlado!! — Ali ni, da bi človek zdvijal v očigled takim lopovščinam? Vi, ljudje božji, ki ste žive priče vsem

dogodkom, kaj pravite Vi na tako postopanje Gregorčičevega glasila?!

Zelen bi vsekakor, da bi odgovoril dr. Gregorčič; čemu mu je treba Petra in Gasparja, naj le odgovori tudi sam neznatni „zabi“!

Resnica o „Solskem domu“. — Veleč. g. dr. A. Gregorčič menda ni bil več zadovoljen s staro, torej obrabljeno „Soci“ kadilnico, marveč si je omislil novo, katero pridno vhitita Medvešek in Likar, tista dva možicelja, ki sta se pred kratkim po njem udrihala, da ga je morala „Soča“ braniti. — Toda zamočali bi v svoji liberalni prizanesljivosti, ako bi „Gorica“ se takó nezazlužno hvalisala svoje rednike, ali ker v isti sapi taji zasluge drugih rodoljubov, moramo resnici na ljubo dati vsakomur, kar mu tiče.

„G.“ piše, da: „Solski dom“ je delo Dr. Gregorčiča; „Soca“ pa se je zategadel vanj zadrla, ker se na pročelju ne lesketa v zlatu ime dr. Tume. V inacicah se ta misel še ponavlja.

Notemo nikakor kratiti zaslug, katere si je pridobil dr. Gregorčič za „Sol. dom“; toda delo njegovo ni, ker je sodelovalo več gospodov in ves narod. Nikar žaliti drugih eremu samemu na ljubo, če tudi je ta dr. Gregorčič sam, ki bi si moral prepovedati taka in podobna hvalisanja v svojem listu! Sam jih anti ne piše! Ako mu takó kadita Peter in Gaspar, bi ga pa tudi morala obliovati rudečica pred toliko — hinavščino!!

Do „Sol. doma“ smo prišli s tem, da smo kupili hišo v ulici Vetturini z vrtom, kjer je zidano zdaj solsko poslopje. To hišo pa sta spravila v slovenske roke — Tuma in Gabršček! (Brrr! povsod sta vtikala svoj nos! „Vse le ona, drugi pa nič!“ — rekó nekateri. Ne moremo pomagati; takó je bilo — in dejstva se ne dajo utajiti!) Onadva sta vodila in doglala dogovore, preskrbela denar; dr. Tuma je napravil pogodbo in šel v Poreč po podpis gospodarja. Ko je bilo vse že gotovo, sta sklicala skupaj desetorico mož, da so se združili v konsorcij in podpisali posojilnici menico vsak za 1000 gld., kar je bilo vse le formalnost. Poblížjih scen ne bomo opisovali, ker bi nekatere „Goričane“ postavili v še slabšo luč; 30 jih svet že zdaj pozna. Skratka: ono hišo sta spravila v naše roke dr. T. in Gab. ter dala podlago „Sol. domu“! — Tudi pri tem društvu sta bila od početka najdelavnejša člana! In prav dr. Tume zasluga je, da imamo dostojno solsko poslopje. Dr. Gregorčič in še dva druga gospoda so bili priredili neke „grozovite načrte“, katere je dr. Tuma uničil s kratko opazko: „Kaj — tak kurnik naj bi zidali?“ Dr. Gregorčič je silno zameril dr. T. za to predrznost, ali se je vendarle udal predlogu dr. Tume; naj se pokliče iz Ljubljane inženir Hraský, da priredi načrte. Inženir je res prišel in napravil nam krasne načrte!

Ko se je društvo „Solski dom“ praviloma ustanovilo, so gospodje tudi namenoma odstranili dr. Tumo in Gabrščeka iz odbora, v katerem sedi pa n. pr. jeden gospod, ki je ves navdušen za vsako narodno stvar, da le njemu ni treba nič delati in še manj žrtvovati! — Za vspehe društva pa sta prav dr. T. in Gab. veliko storila. Zlasti je imela „Soča“ veliko nadležnega posla z denarnim prometom, ki se je vršil na najrazličnejše načine.

Poslopje „Sol. dom“ stoji. Med zidanjem je mnogo nadzoroval predsednik dr. Gregorčič, ki stanuje prav nasproti. Teh in drugih zaslug mu ni nihče krtil, toda „Sol. dom“ zaradi njih še ni njegovo delo! Še več dela nego on je morda imel med zidanjem ces. svetnik Vodopivec.

Torej le nikar pretiravati na korist eni sami osebi, dočim se mnogim drugim v isti sapi dela krivica! Nikdo teh mož ni takó sebičen, da bi se njih zasluge bobnale po časnih, pa gotovo jih mora boleti, ako vidijo, da se jednega kuje v zvezde, na vse druge pa se pozablja ali se jim celo odrekajo velike zasluge, kakor smo videli prav v tem slučaju. — No seveda: dr. Tumi je treba polagoma zanikati sleherno zaslugo, potem se bočó drugi toliko bolj svetleli v očeh naroda! Kajpada!

Vrhunec konfuzne nesramnosti je doseglo glasilo naših „voditeljev“ v zadnji številki. Vi vsi, ki ste žive priče dogodkov zadnjih 10 let, čujte, kakó piše to glasilo voditeljev po občrenju nadzorovalnega odbora: „Sedanje goriske razmere zahtevajo, da se natančneje pojasni Gabrščekovo delovanje in njegove zasluge. Znano je, da pred Gabrščekovim dohodom je bila v Gorici in po Goriskem med Slovenci sloga. Takrat smo Slovenci orali v Gorici trdo ledino in astanovljali družstva: „Čitalnico“, „podporno društvo“, „Sloga“ in njene šole, „Sokola“, „posojilnico“, ne da bi bili to bahško obešali na veliki zvon in se našim nasprotnikom ovajali ter jih s tem izživljali. Delali smo previdno, tiho, složno, taktno in politično, tako, da smo poleg napredovanja pridobivali spoštovanje, ugled in upliv tudi pri nasprotnikih in pri vladi. Najodličnejše osebe in družine raznih narodnosti so zahajale v naša družstva; a zdaj se naše ne hodi. Dosegli smo bili že toliko, da so se zmerni Lahi in Nemci združevali z nami za mestne volitve ter smo bili z njih pomočjo spravili v mestni svet našega Budava in 6 drugih nam

prijaznih gospodov itd. Ko pa je prišel v Gorico Gabršček, je začelo kmalo vreti na vseh straneh in od takrat ni več miru med nami. Najprej se je zaletel s svojimi „simpleksikonom“ v Lahe; s tim se jako prikupil tistim našim politikom, ki ne umejo, da slaba beseda nikdar ne rodi dobrih nasledkov in da kakor se v gozd kriči, tako odmeva iz njega! Potem nam je samoblastno za hrbotom zmesal strogo zavezniki za mestne volitve. Ob enem pa je oznanjal, da mir med Slovenci na Goriskem je gnil ter treba, da ga prepriha „burja“. Najprej je gnal v „narodno mesnico“ (kakor je rekel dopisnik „SL. N.“ — II —) dr. v. Tonkljiva. Večina naših rojakov mu je verjela in Tonkljiva vrgla, misleč, da nam potem res zasije solnce prave narodne sreče.

Gabrščeku pa je po tej zmagi zrasel greben, da je ošabno nadaljeval po geslu: „Divide et impera“!

Ali ste čuli?! Zares ginljiva sloga je vladala v Gorici do Gabrščekovega prihoda l. 1889., kak idiličen mir je bil med Slovenci in Lahi, da so zadnji zahajali celo na slovenske veselice; Slovenci smo uživali ugled pri Lahih in pri vladi! — Ko je pa prišel Gab. v Gorico, je izginilo vse to; razburil je Lahe proti Slovencem, razdril mir med Slovenci ter vrgel dr. Tonkljiva — itd. itd.

Človek ne bi verjel, ako bi sam ne videl, da kaj takega piše glasilo narodnega vodstva! Zdaj Gab. steje v zlo celó Gregorčičevo glasilo, da je vrgel Tonkljiva, na čegar mesto je prišel — Gregorčič! Ali je mogoča večja norost, ako bi ne bila strastna zloba?!

Pa tudi natančni so gospodje okoli „Gorice“. Torej svet. Budala in še šestorico „prijaznih“ gospodov so spravili v mestni zastop se pred Gab. dasi je prav on največ delal in si takrat v Gorici nakopal največ sovražstva! In Gab. je zmesal strogo ob mestnih volitvah!

Vprašamo naravnost dr. Gregorčiča: Kakó dolgo boste dovolili tiskati v svojem listu take — povščine? Kje spi Vaša — vest, gospodine doktore?! Vi mašujete vsak dan, a reči si Vam usojamo, da z vsakdanjim „mea culpa“ Vam ne morejo biti odpuščene take brezvestne spletkarije, katerim dajete prostora v svojem glasilu.

„Mädchen für Alles.“ Devica „Gorica“ je nameravala skriti pod svojim deviškim krilcem vse staro-, srednje-, novostrujarje in dekadente, klerikalce, liberalce, socialiste, krščanske socialiste in take, ki so le osební prijatelji Gregorčičevi. — Njeni očetje so računili takó-le: Pred vsem bomo imeli na svoji strani vse duhovnike, ker smo se sprizajzili s krščanskimi socialisti; to je že velika moč za našo stvar, a podpirali nas bodo „Prim. List“, „Slovenski List“ in kar jih je še njiju barve. V tem oziru se niso varali! — Računili so dalje, da s Petrom Medveščekom in Gasparjem Likarjem dobé kar trumoma vse učiteljstvo na svojo stran; duhovniki v zvezi z vsemi učitelji bi dosegli imenitne vspehe; „Učit. Tovarish“ in „Popotnik“ bi kar zlezla „Gorici“ pod krilo. No, v tem pogledu so se že jako prevarili, kajti velika večina učiteljstva je že spoznala, da v taki družbi ni zanj mesta. Zató pa „Goričani“ pridno kujejo dopise iz „učiteljskih krogov.“ — S Petrom Medveščekom so hoteli imeti na svoji strani tudi socialne demokrate in slovenske liberalce, vsaj toliko časa, da bi enkrat ubili dr. Tumo in Gabrščeka, potem bi tem že dali „Lauffpass“, ker bi jim bila njih družba za daljši čas neprijetna. Z gotovostjo so računili na pomoč „Slovenskega Naroda“ vsled znane tiskovne pravde, ker je Medvešek zlorabil zaupanje uredništva. Da bi Medvešek pridobil za prave namene „Gorice“ tudi slovenske liberalce, je zatrjeval na polna usta, da bo „Gorica“ postopala soglasno s „Slovenskim Narodom“, če tudi z ozirom na goriske razmere ne bo svojega liberalstva tako odločno in odkrito kazala kakor „Narod“.

Takih sredstev so se posluževali, da bi vsaj za nekaj časa zbrali okoli sebe klerikalce, liberalce, obojne socialiste itd., dokler bi ne dosegli poglavitne svoje namere, da bi uničili Tumo in Gabrščeka. Potam bi bili pač docela gospodje položaja v deželi, kajti kdo bi se potem še upal, postavljati se jim po robu?! — To je zopet dokaz, kakošni „značaji“ so se našli pri „Gorici“, ki sodijo skupaj kakor ogenj in voda. Da je za daljši čas taka zveza nemogoča, to je umevno samo po sebi, kajti vsakdo nima takó prožne nravi kakor Peter Medvešek.

Pa tudi drugače se nam kaže ta „Mädchen für Alles“. Na nasprotni nam strani imajo pripravljena zdravila za vse bolezni v deželi! Po eni strani hujskajo delavski stan proti delo dajalcu (obrtniku, trgovcu, kmetu) in mu obetajo zlate gradove, po drugi pa hoté biti rešeniki kmeta, obrtnika in trgovca. Skratka: besed in obljub so strašno bogati! Da so njih načrti konfuzni, nerealni, naravnost neizvršljivi, kaj to njim mar, da jim le ljudje verujejo, toliko za zdaj zadošča!

Prof. Berbuč in „Sloga“. — V zadnji „Soči“ smo povedali, da prof. Berbuč je bil tisti, ki je poslal zupanu gosp. Zega izjavo odbornikov „Sloga“ proti dr. Tumi. On je torej vodil celo akcijo „Sloginih“ odbornikov — dasi on ni član odbora! Jako značilno! Torej neodbornik je

lovil podpise odbornikov pod izjavo, ki naznani svet, kakó strasno da so bili p. l. leta poprej razzaljeni, vsled cesar nočejo več sedeti v Tumovi družbi. — No, saj je splošna sodba, da vsa gonja proti dr. Tumi prihaja največ od prof. Berbuča. Saj mu je metal polena pod noge ves čas od l. 1895., ko je postal dr. Tuma deželni odbornik, na katero mesto je resno mislil prof. Berbuč in računjal celó, da mu državna poslanca izposlyjeta dopust, med dopustom bi mu dotekla cela penzija — in prof. B. bi se sploh ne vrnil več v solo. Potrebnege znanja za deželno odborništvó mu niti ni treba, ker to bi opravljal dober prijatelj za majhno odškodnino in za dobrodelno prijaznost, katere mu dr. Tuma ne skazuje. — Srečni časi!!

Resnica je, da se je od l. 1891. dalje mislilo na izvolitev prof. B. v deželni odbor, ko je pa prišel l. 1894. v Gorico dr. Tuma, ni nikdo več na to mislil — izvemši prof. B. samega.

Zgodilo se je torej, da je bil dr. T. izvoljen odbornikom — in od takrat mu je bil tudi prof. B. vedno neprijazen; ako je le mogel, mu je nasprotoval in zabavljaj tako, da je vsakdo spoznal neko nepremagljivo mržnjo do dr. T. — Mi nočemo trditi, da se je to godilo vsled tega, ker prof. B. ni bil izvoljen v deželni odbor, marveč konstatujemo le gola dejstva, ki so notóriški znana vsakomur, ki kolikaj poblize razmere pozna.

Naravno torej, ako se je prof. B. odlikoval in ako je prednjačil tudi v tem nedennem boju proti dr. Tumi. — Zato pa mu res pripravljajo sedež v deželnem odboru na mesto Tumovo! Vprašanje pa je: ali bo sploh izvoljen v deželni zbor, kajti volilci goriskega okraja niso bili prav nič zanj navdušeni in so volili njega in župnika Grčo le vsled narodne discipline.

Takó je ta reč — docela stvarno. Osebe prof. B. se kratko nikar ne dotikamo, le toliko, kolikor pride s stvarjo samo v dotiko.

Proti politiki „proste roke“ — Dvoje županste v Vipavskem je poslalo župnice dr. Gregorčiču s prošnjo proti „politiki proste roke“. Besedno zaupnico dokazuje, da sta došli iz iste kovčince.

Zanimivo utegne biti „Soča“ s tateljtem dejstvo, da poslanca goriskega obliče nista dobila niti ene zaupnice.

Nagla sodba in obsodba. — Neki starejši učitelj je priobčil v „Soči“ svoje nazore o nastopanju svojih mlajših tovarišev v političkih homatijah. — Nekaj učiteljev je takoj začelo novo agitacijo proti — meni, čes: Glejte ga, že zopet ščuje proti učitelstvu! — Tačas sem bil jaz 10 dni na Koroskem in nisem prav nič sodeloval pri oni številki „Soča“, torej nisem videl niti rökopisa onega sestavka. — Ako bi bil jaz doma, bi bil sestavek najbrže tudi priobčen, ker nimam povoda, masiti usta dopisniku iz učiteljskih krogov, toda dodal bi mu nekaj svojih opazk, kakor sem storil vsaj deloma, ko sem se vrnil v Gorico.

Iz tega razvidijo nekateri gg. učitelji, kakó so hitri v svoji sodbi. Podobnih slučajev sem imel že več. A. G.

„Simpleksikon“. — Gaspar Likar je zdaj na vrhuncu svojega „delovanja“; vreden pomočnik mu je Peter iz Kriva. Neprestano išče po „Soči“ „simpleksikon“, — a dočim je „Soča“ dovolj mirna vkljub vsem lopovščinam „Gorice“, je ta zadnja prepolna najraznovrstnejših psokv. zbadljivk, čisto navadnih kmečkih zmerjanj in zasmehovanj. — Naravno: kaj Gasparju mar za ves svet — on je zdaj na konju, na razpolago ima celó glasilo naših voditeljev, da v njem pase žolč nad Gab., kateremu je prisegel večno sovražstvo! — To je tisti mož, pred katerim sta Gabršček vedno svarila najbolj — gg. dr. Gregorčič in prof. Berbuč, a tudi drugi niso hoteli imeti z njim nikakega posla. — Zdaj je v družbi z dr. G. in prof. B., da polni predale „G.“ s sestavki, za katere je treba res le Likarjeve vesti in njegovega žolča!! Prosit!

Strast in sovražstvo! — Kdor prečita le eno številko „Gorice“, bo videl takoj, da tu ni več govora o političkem nasprotstvu, marveč da veje iz vsakega sestavka le silna strast in strupeno sovražstvo do oseb. In vedno ista pesem, skoro do besede iste zlobnosti, kakoršne smo čitali od časa do časa v Obizjiziji „Slogi“ in „Vestniku“, pozneje v „Prim. Listu“, potem v „Narodu“ — in zdaj v „Gorici“. To kaže, da prihajajo po največ vedno iz istega peresa — Gasparja Likarja, katerega so se naši voditelji vedno bali, kakor hudčič kriza, a jim je zdaj dobro došel!

„Gorica“ je stopila na mesto „Soče“, tako je čitali v zadnji „Gorici“! Gospoda Peter in Gasper, ki drugim očitata „Grösenwahn“, že vidita, kako sta unčila „Soča“ in kako je stopila na njeno mesto „Gorica“! Ali ne diši kaj takega res po boleznih „Grösenwahn“? Gg. Peter in Gasper naj se malce potrkata po svojih „künstlich“ glavicah, morda začutita, kako so njihovi možgani bolni tako, da odslej ne bosta več očitala kaj takega urednikom „Soče“!

Zopet žaljenje naših tržanov! — Glasilo dr. Gregorčiča in njegovih drugov je objavilo v petek neokretno skrpučan članek, ki pričinja takó-le:

„Povedali smo že dovolj razločno, na kak brezvesten način, s pomočjo brez-

vestne agitacije se je posrečilo Tumovcem, da so iz „Soči“ nekaj zaupnic iz naših krogov po Soski dolini“.

Mi pa pravimo: Kanalci, Tolminci, Kobaridci in Bolčani že se dokazujejo „Goricanom“, da so možje, ki se ne dajo prisiliti po nikaki „brezvestni“ agitaciji k nečemu, cesar sami ne marajo. — Vprašamo pa: kje in kdaj so to povedali „dovolj razločno“? Predzrne in žaljive trditve smo čitali in nič drugega!

V znamenju ovaduštva. — V zadnji „Gorici“ čitamo: „S Kobaridskega nam pripoveduje neka oseba, da tamošnji dacar vrši poleg svojega posla tudi službo strastnega agitatorja proti „Gorici“. Po sili hoče, da mora vsakdo vrniti naš list. Tega unetega agitatorja priporočamo g. podvzetniku Korneliju Gorupu, sicer storimo drugačne korake“. — Strasten agitator! Hm, mi mislimo, da po Kobaridskem ni potreba baš strastnih agitatorjev proti „Gorici“, ker vemo, kakošno mnenje imajo tam o njej.

Ubogi dacar! Morda ni baš odobral pisave „Gorice“, pa je že strasten agitator, in zato, ker ne trobi v rog „Gorice“, ga je treba unčiti. Vi, g. podvzetnik Kornelij Gorup, spravite ga hitro stran! Tako so zagrozili zadnjič tudi znanemu obrtniku v Gorici, da ga unčijo takoj, ko si uredé svoje reči, ker so si le domišljali, da je poslal neki dopis v „Brivca“! Unčiti vse, kar ni baš njihovega mnenja, to jim je glavna naloga, tako delajo povsodi! Najprvo seveda hočejo unčiti Gabrščka. O tem je prepričan vsakdo, kdor je čital le eno vrsto v glasilu naših narodnih voditeljev. No, navzlic temu čitamo v zadnji „Gorici“: „Proti podtikanju, da ga (namreč Gabrščka) hočemo unčiti, protestujemo najodločneje!“

Kako naj imenujemo tako pisavo? Iz vsake črke diha skrajno sovražstvo do Gabrščka, potem pa čitaš gorenji stavek! Ali ni to velika predznost, da ne rabimo druge besede? In takemu listu na celu stoji — katolišk duhovnik!

„Gorica“ proti spravi. — Piše: „Na spravo kiče gasilo Gabršček-Tumova „Soča“ in predlaga mirovno konferenco“. — To do česa ni res, ker „Soča“ ni predlagala mirovne konference, temveč neki dopisnik v „Soči“. Dopisnik je vsega spoštovanja vreden mlad mož, kateremu je res pri srcu sloga v pravem pomenu besede. Kaj poredé se le Peter, če mu povemo, da tisti dopisnik je učitelj Peter in Gasper porečeta, da ni res, kakor n. pr. noče verjeti neki dopisnik v „Gorici“ tega, da je pisal sestavek „k sedanjim našim političkim razmeram“ starejši ugleden učitelj!

„Gorica“ o kaki spravi, po kateri prihajajo glasovi iz naroda samega, noče ničesa slišati. O „Gorskem razmišljevalcu“, ki je bil priobčen lep dopis v „Edinosti“, katerega glavni del smo prinesli tudi mi, — v istem je govora o spravi med dr. Gregorčičem in dr. Tumo — pravi „Gorica“: Nam se dozdeva, da je uplivala na g. dopisnika pasja vročina pasjih dni!“ In tisti dopis je spisal po zadržilu „Edinosti“ odlični rodoljub iz Soske doline! Ste slišali?!

Toda vse to je umevno! Kako tudi naj kdo zahteva sprave od tistih ljudi, ki so si ustanovili list v namen razdora in prepira!

Občni zbor slovenskega kat. delavskega društva bo v nedeljo 20. avgusta ob 5. uri popoldne v slovenskem Alojzijevešču.

„Krojaška zadruga“ v Gorici odpre začetkom septembra t. l. trgovino z vsakovrstnim krojnim blagom v Gosposki ulici št. 7. — Preskrbljena bode z blagom prvih tovarn v največji izbiri za moške in ženske obleke, platnom, bombazevino itd. Prodajalo se bode po najnižjih in zadnjih cenah brez pogajanja.

Tombola na Dobravem v Brdih včeraj se je primerno dobro obnesla. Obilo občinstva je bilo prihitelo, da je bilo na Dobravem prav živahno. Več prihodnjic.

Vojaško veteransko društvo v Kanalu priredi v korist veteranske zastave v nedeljo dne 20. t. m. javno tombolo na trgu ob 3. uri pop. Dva dobitka sta v vrednosti 150 K; činkvina 50 K, tombola 100 K. Tablice se prodajajo po 20 kr. po vseh prodajalnicah v Kanalu in v društvenih prostorih.

Po tomboli bo javni ples; vsaka točka stane 10 kr.

Okrajni oddelek Dornberg-Bihemberg društva vojaških veteranov za Gorico in Gradlško priredi v nedeljo 20. avgusta 1899. v Dornbergu veliko svečanost na prostem v proslavo rojstnega dne Njeg. Vel. presvitelega cesarja Frana Josipa I. — Vspored: 1. Ob 9. uri zjutraj slovesna sv. maša; 2. Opoldne slavnostni banket; 3. Ob 3. uri veselica s plesom. Pri banketu opoldne svira veteranska godba. Zvečer umeteljni ognji. Vstopnina k plesu 1 gl. Vstop je dovoljen le vabljencem. K obilni udeležbi te svečanosti uljudno vabi vse domoljube in prijatelje društva. Odbor.

Iz Sovodnje nam piše, da v soboto ponoči se je čulo italijansko petje, da je bil prav skandal. Mislijo se je, da so domačini, ali pozneje se je izvedelo, da so bili Standeržanje. Svetujemo Standeržanom, da naj ne hodijo sramotit poštene slovenske občine z italijanskim petjem, ker v Sovodnjah niso navajeni slišati takih skandalov.

Nasprotno pa se nam poroča, da v Sovodnjah se slišijo, kar je nekaj časa, prav lepe narodne pesmi. Tako je prav.

Iz Soče so potegnili v soboto v jutro ob 8. uri v Stracihah okoli 50 let starega moža; videli so ga, kako ga je Soča nesla, nakar so priskočili ter ga potegnili na suho. Mož je bil revno oblečen, širokega obraza; imel je brke. Skočil je dvakrat v Sočo; prvič je priplaval na suho, potem pa se je zagnal v globokejšo vodo ter utonil. Kdo je, se se ne vé.

Narodna čitalnica v Belcu priredi dne 20. t. m. s sodelovanjem novega tamb. zbora veselico s sledečim vspešdom:

1. Jenko: Naprej zastava Slave — tamburaški zbor. 2. Hr. Volarič: Pogovor z domom — poje mešan zbor. 3. Jos. Sorč: Venček slovenskih pesmi — tamb. zbor. 4. Hr. Volarič: Rožici — mešan zbor. 5. Hej Slovani — tamburaški zbor. 6. Šaljiv govori. 7. „Slavjanka“ mazurka — poje mešan zbor s spremljevanjem tamb. zbora. 8. Valček — tamburaški zbor. 9. Hr. Volarič: Slovan na dan — mešan zbor. 10. V. Brož: Napried — udara tamb. zbor. 11. Eno uro doktor — burka v enem dejanju. — Po veselici ples. Veselica bode v dvorani gostilne „pri pošti“. Vstopnina k veselici 20 kr., sedež 10 kr. Ustopnina k plesu 1 gl. Ustop. otrokom prepovedan. K obilni udeležbi vabi odbor.

O to naše pošte! — 7. t. m. je bilo oddano v Ogleju pismo za Gorico. Toda slo je v Solkan in došlo tje še isti dan. Naslovnik ga je dobil pa 9. t. m. V pismu je stalo, naj pride 8. t. m. zvečer na kolodvor po važnih opravkih. Mož seveda ni došel, ker je pismo ležalo v Solkanu. — Iz tega so nastale možu prav sitne neprijetnosti. — Dostavljamo, da je stalo na pismu se „Urgente“, t. j. „nujno“. — Kdo povrne možu škodo?!

Bolezen med govejo živino se kaže letos po Tolmuskem v obilni meri, zlasti pa na Litku sploh krave pometajo, kar je za kmetovalca veliko škoda. Taka krava, ne le da ne dá teleta, se potem oboli ter skoro ni več za rabo. Kako pomoči? Zdi se nam, da v takem pogledu se od strani „Kmetijske družbe“ vse premalo stori, pa tudi oskodo-vani gospodarji najbrže se ne pobrigajo zadosti pravočasno, da bi odvrnili take bolezni.

Orožniške postaje. — V Štanjelu na Krasu so ustanovili novo orožniško postajo; iz Koprive v sezonskem okraju pa so prenesli v Dutovlje.

Zakaj povsodi tuje! — Gledé na to, da hočejo neka dela za ceste ob meji v naši deželi dati v roke ljudij iz Avstrije, piše nam prijatelj našega lista:

„Dve sto pionirjev je prišlo oni teden v Passeyersko dolino na Tirolskem, da dovrše cesto do onih dni, ko se imajo tam slaviti velikanske domoljubne slavnosti. Prav je tako! Ali bi se ne dali vojaki vporabljeni v to tudi drugje (ako že res ni domačih podjetnikov in delavcev!) da bi izdelavali ceste, železnice, vravnalvi vođe, izsuševali močvirja itd., mesto da po vezbalščih tratijo dragi čas z dolgočasnimi vajami? Ako so vojaki napravili krasne strategične ceste in železnice po Dalmaciji, Hercegovini in Bosni, zakaj bi jih v „starih“ deželah ne smeli ali ne mogli? Gotovo bi tudi radi delali, ker bi se jim lahko dala precejšnja doklada in bi ne bilo treba toliko gledati, kje se bo dobil denar za zajutr in za večerjo (Amerikanci pa so pokazali tudi, da se z izvežbanimi utrjenimi delavci, ki so zadovoljni, dajo premagati izvežbani vojaki.) Posebno tehnični oddelki bi se pri takih delih še v svojih strokah posebno izurili in bi nič ne zamudili, posameznim krajem in celi državi pa mnogo koristiti“.

Listnica. — G. dopisniku z Gorjanskega. Pride prihodnjicé gotovo.

Razgled po svetu.

Raznoterosti. — Sekcijski načelnik grof Welsersheimb se poda te dni v Ischl k cesarju, — da bo poročal o mirovni konferenci. — 12. t. m. so odkrili v Budimpešti Hentzijeve spomenik na grobu padlih vojakov iz l. 1849. Častnike, ki so se udeležili odkritja, so Ogrin izkultirali. — V Trstu so ustanovili zavezo pekovskih delavcev. Dne 10. t. m. je bil občni zbor. Zaveza ima namen samoozbrambe med slovenskimi peki, ki hočejo delovati tudi na zboljšanje žalostnih razmer v Trstu in v Gorici. V Gorici ustanové podružnico. — V Opatiji je bilo od 1. sept. 1898 dalje 7674 strank s 13.658 osebami. Dne 7. t. m. je bilo se 1179 gostov. — Kedive Abbas paša je prišel te dni na svoji jahti v Trst, odkoder je odpotoval na Dunaj. — Anglija odposlje 12.000 vojakov v južno Afriko, ker utegne priti do vojne s Fransvaalom.

Sladkorne premije. — Znano je, da razne države, med njimi tudi naša, dovoljujejo vsako leto prav znatne nagrade sladkornim baronom za izvoz sladkorja v druge države. V naši državi je za zadnji 2 leti proračunjenih v tako svrho kar 9 milijonov gl. Ta znesek seveda morajo plačati konsumentje v podobi sladkornega davka; zato so te premije največje zlo za prebivalstvo, ker je že

tako preveč obremenjeno. Lansko leto so se posvetovale države, kako odpraviti te premije, a niso prišle do nikakega zaključka. Letos pa je Francoska že znižala javne premije; sedaj je le vprašanje, kdaj storé to tudi drugodi, oziroma kedaj jih sploh odpravijo.

Villagoš. — Včeraj je preteklo 50 let, odkar se je pri Villagošu madjarški general Görgey z 20.000 pešci, 2000 konjeniki in s 130 topi udal Rusom pod vodstvom Rüdigerja. Tako je bila revolucija Madjarov udušena s slovansko krvjo, kajti slovanski narodi, združeni in ojačeni po ruski armadi, so takrat rešili Avstrijo. No, v zahvalo se nam pa tako dobro godi!

Dreyfus. — V soboto je bila zopet obravnava javna. General Mercier je priznal, da je odbor za osvobodjenje Dreyfusa bil poslan na Anglezko in Nemško 30 milijonov frankov, da se dela v to svrho. Obravnava utegne trajati še cel mesec.

Španija. — Najviše vojno sodišče je oprostilo vse generale in poveljnike, ki so bili zatoženi radi kapitulacije Santiago de Cuba. Pričela pa se je nova preiskava, ki naj dožene, kdo je kriv iste.

Novo poverjenje na tržaškem magistratu. — Mestni uradnik Avrelj Picciola je imel nalogo deljenja podpor potrebnim tujcem po zakonu. Delil je tako, da je dobil največ sam. V pobotnico je n. pr. postavil 1 (krono), pa pustil zraven toliko prostora praznega, da je mogel potem, ko je dobil od predstojnika pobotnico nazaj, premeniti številko n. pr. v 7 ter jo tudi z besedo zapisati. Tako je dobil pri blagajni 6 kron zase, eno pa za tujca! Delal je tako že dolgo časa. Vedno lepše! Motovun, Boljun, Piran, Milje, itd. s Trstom vred!?

Izgređi v Celju. — Po odhodu Čehov iz Celja še vedno ni miru. Hise raznih slovenskih rodoljubov strazijo orožniki, Slovenci si ne upajo na ulico, ker so v nevarnosti, da plane po njih razdradena nemška fakinaža. Oblasti pa se bore malo brigajo za varnost Slovencev. Vse časopise v Avstriji se peča s temi izgređi ter jih popisuje na razne načine. Nemški in italijanski časniki zvrčajo v dolgih člankih vso krivdo na — Slovence in Čehé, ali v isti sapi pripovedujejo, kako so namenoma čakali Nemci Slovence in Čehé, da jih napadejo!

Čehi so posetili tudi Trst, kjer so jih Slovenci vsprejeli dostojno kakor se je pač dalo zadnji hip. Iz Trsta so odšli v Benetke. O tej priliki, ko so se ukrcavali, je par italijanskih pobalinov zvižgalo, drugače se ni nič zgodilo. „Picciola“ ni prav, da ni bilo velikega skandala!

Kaj takega, kar se je godilo v Celju je zopet mogoče edino le v Avstriji, katere pravi, da je ravnopravna, ali ima narode s primatom in pa „minderwertige“, za katere ni niti osebne varnosti!!

Srbija. — Zunanji in trgovinski minister sta odstopila. Iz radikalne stranke je izstopilo več veljavnejših mož. Sedež osrednje vlade baje prenestijo za stalno v Niš.

Dne 19. t. m. se odprla izredno zasedanje srbske skupščine, katere se bo petala baje samo s sedanjim položajem. Dozdeva se pa, da išče Milan po tem potu le sredstev, kako do cela unči radikale. Milanu je v sedanjih razmerah v skupščini zagotovljena večina; zato morda poskrbi poostreitev zakonov baš proti radikalcem. Zato najbrže je tudi prisilil k odstopu ministra Andanovića in Lozanica.

Rus dr. Sadomski, kemik, je bil tudi tako nesrečen, da ga je bil Milan dal zapreti takoj po znanem napadu v Belemgradu. Sele te dni so ga izpustili. Dr. Sadomski je izjavil, da se napoti v Rusijo pred ruskega cesarja, da mu razloži, kako kruto postopajo po srbskih ječah s političkimi preganjanci.

Poslanica

veleč. g. dr. Ant. Gregorčiču.

Vaša „Gorica“ je prinesla v petek sestavek, v katerem stoji zapisano:

..... zato si dovoljujemo vprašati „Soča“ ali misli, da pride naša tiskarna v tako zvezo s „Solskim domom“, v kakoršni je bil njen lastnik s posojilnico, ko je bil njen blagajničar, ali pa v kakoršni je bil njegov račun za knjige, katere je plačala posojilnica za solsko biblioteko? — Ker hočete, pa govorimo o takih rečeh, mi se tega ne bojimo!“

To je pač vrhunec lopovščin! Zahtevam od Vas, da mi daste za te besede v Svojem listu zadoščenje — sicer si ga poiščem sam! Nikar ne mislite, da se bo smelo kar takó brez kazni v „Gorici“ svojemu bližnjemu čast in poštenje krasti na takó infernalno zlobne načine. Te besede pošiljam na Vaš naslov, kajti odgovorni urednik-črkostavec pač ne more priti v postev!

Andrej Gabršček.

Zaloga tapecarij

JOSIPA MARYINA

v Gosposki ulici št. 7.

se preseli v Gosposko ulico št. 11.

Izjava.

Podpisanec si šteje v dolžnost naznanjati sl. občinstvu, da izstopa z današnjim dnem iz vodstva tukajšnje podružnice ljudske zavarovalnice „Universale“.

HENRIK graf STRASSOLD.

V Gorici, 9. avgusta 1899.

Proda se takoj pod zelo ugodnimi pogoji **veliko poslopje,**

hiša s štalo in hlevom, z veliko lednico in velikanskim vrtom, zasajenim z sadnim drevjem in obdelan, ob glavni cesti tik železnice, na Notranjskem, kjer se blizu 30 let izvršuje obt krčmarjenja, in je tudi zelo pripravno za prodajalno, tobakarno, razne zaloge itd.

Proda se tudi lahko na obroke proti intakuliranju.

Natančneje poizvedbe daje Ivan Kocmur v Ljubljani, Breg št. 20.

Naznanilo poljedelcem!

Tomazeva žindra

16-28%, prah za travnike, je na razpolago po gl. 2.65 za 100 kg. v zalogi

„Društva za prodajo umetnih gnojil“ v Gorici, v ulici Contavale hiš. št. 2 (blizu kavarne S. Warz.)

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priloga pred. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsako vrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno svečo itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo (S. cl.) tiskarno žr. na perilo. (P. cl.)

Zaloga apnenega karbura prve vrste

G. D. CONFORTO

v Gorici na Kornu št. 12

Vsak kilogram daje najmanj 300 litrov plina.

Cena 24 gl. kvintal

franko iz zaloge.

Cene se razumejo naprej plačane ali proti povzetju.

ODLIKOVAN
fotografski ateljer
Anton Jerkič
na Travniku št. 11 v Gorici,
podružnica
na Acquedotto št. 25 v Trstu,
priporoča se
slavnemu občinstvu v mestu
in na deželi v blagohotno podporo.

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno

prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinjevec, domači tropinovec, fini rum, različna vina, goružice (Senf), Ciril-Metodovo kavo in Ciril-Metodovo milo ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je „Trgovska obrtna zadruga“.

Anton Pečenko
Vrtua ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih, briskih, dalmatinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 itrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

Trgovina z jedljinim blagom

G. F. Resberg v Gorici,

v Kapucinski ulici št. 11

ter podružnici na Kornu št. 2

priporoča to-le blago:

Stadkor — kavo — riž — mast — poper — sveče — olje — škrob — ječmen — kavino primosa — moko — grla — drobne in debele otrobe — turšice — zob — sel — moko za pitanje — kis — žveplo — cement — bakreni vitriji itd. 3 21 8

Zaloga pristnega dalmatinskega žganja na debelo

ter pristnega črnega in belega vina.

Prva slovenska trgovina z železjem v Gorici

Konjedic & Zajec
(prej G. Darbo)

pred nadškofijo št. 5.

Priporoča po najnižjih cenah svojo bogato zalogo najboljšega štajerskega železa, železne, cinkaste, pocinjene in medene plošče, orodja za razne obrti in pohišnega, štedilna ognjišča, peči, cevi in predpečnike, nagrobne križe.

Vsakovrstne okove za pohištvo in stavbe. Prevzemata vse naročbe za vsakovrstne stavbe in druga podjetja.

Glavna zaloga za Gorico in okolice izdelkov c. kr. privilegovanih livarn.

Pripoznano najboljših patentovanih kotlov gosp. Nussbaum-a v Ajdovščini po tovarniških cenah.

Edina zaloga najboljšega koroškega Acalon in Brescian-jekla.

Zaloga Portland in Roman-Cementa, kmetijskih strojev iz prvih tovarn.

Kupujeta staro železje in kovine po najvišji dnevni ceni.

Dobroznana gostilna

ANTONA VODOPIVCA

pri „Petelinu“ v Trstu v ulici Ghega št. 7.

je v bližini južnega kolodvora jediša narodna gostilna

s prenočišči, katera toči pristna bela in črna vina iz Vipavske doline. Kuhinja domača z okusno pripravljenimi jedmi.

Dobroznana gostilna

ANTONA VODOPIVCA

pri „Petelinu“ v Trstu v ulici Ghega št. 7.

je v bližini južnega kolodvora jediša narodna gostilna

s prenočišči, katera toči pristna bela in črna vina iz Vipavske doline. Kuhinja domača z okusno pripravljenimi jedmi.

Stev. 359 op.

Razglas.

Naznanja se, da javna dražba aprila, maja in junija 1899. zastavlil H. Štrfleta, t. j. mesecev začne v ponedeljek, dne 11. septembra 1899. ter se bo nadaljevala naslednje četrtke in ponedeljke.

Ravnateljstvo zastavnic in ž njo združene hranilnice. V Gorici, dne 10. avgusta 1899.

Špedicijska poslovnica

Gašpar Hvalič v Gorici
v ulici Morelli št. 12.

Priporoča se toplo Slovincem v mestu in rojakom na deželi za prevažanje vsakovrstnega blaga in pohištva v vse kraje. Ker ima nov, zaprt voz za prevažanje zagotavlja, da se blago nepoškodovano dostavlja.

Zahteva naj se popis in cenik leposlovnih in drugih knjig iz naše zaloge, katerega pošiljamo franko kamorkoli.

„GORIŠKA TISKARNA“ A. GABRŠČEK V GORICI
Gosposka ulica št. 9.

(Ustanovljena leta 1893.)

je najmoderneje urejeni tiskarski zavod, kjer se izgotavlja vsako najfineje in elegantno delo v najkrajšem času po jako kulantnih cenah, kakor:

Brošure v vseh oblikah in jeziki v modernih in trdnih platnicah, diplome za častne občane in druge enake prilike v najrazličnejših barvah, trgovske račune, pisma in zavitke s firmo, cenike, društvene vsprede in vabila na kartonu ali papirju, posetnice najeleganteje kakovosti v skatljah z zavitki, poročna in zaročna naznanila v veliki izbiri in vseh mogočih oblikah, pesne vsprede, osmrtnice itd. itd.

O začetku šolskega leta priporoča slav. šolskim vodstvom, krajnim in okrajnim šolskim svetom vse potrebne šolske tiskovine v slov., hrv. in ital. jeziku za Goriško in Istro, nadalje za izdelovanje uradnih zavitkov [kuvert] v različnih oblikah in kakovostih.

Velika zaloga izgotovljenih tiskovin za c. kr. okrajna glavarstva, županstva, sodnije, notarje, šolske, cerkvene in druge urade.

V naši založbi imamo to-le časopise:

„Soča“, celoletna naročnina stane gl. 6.—, izhaja dvakrat na teden. — „Primorje“, celoletna naročnina stane gl. 1.20, izhaja trikrat mesečno, na osmih straneh. — „Adriatische Post“, list, kateremu je namen proučevati druge narode in višje kroge o naših razmerah, celoletna naročnina stane gl. 2.—, polletna gl. 1.20. — „Slovenska knjižnica“, izhaja 6. leto ter je izšlo do sedaj 88 snopičev najrazličnejše vsebine, celoletna naročnina stane gl. 1.80.

„Salonska knjižnica“ za odrasle izhaja v nedoločenih rokih. I. knjiga „O te ženske“, novele in črtice. Spsal Fr. Govekar, je izšla l. 1897. Stane s poštnino vred gl. 1.10.

V teku ječnega meseca izide II. knjiga, katera prinese Šekspirovo žaligro „HAMLET“. — Pripravljeno je jako interesantno gradivo za III. knjigo.

„BEN-HUR“, roman iz časov Kristusovih.

Mehko vezan gl. 1.30, trdo vezan gl. 1.85 s poštnino. Ker je ta knjiga interesantne vsebine je postala obče zanimanje tako, da imamo le malo izvodov več v zalogi. Kdor želi še imeti to knjigo, opozarjamo, da si jo za časa omisli.

„Rusko-slovenski slovar in slovnica“
Sestavil M. M. Hostnik.

Cena mehko vezanemu gl. 1.50, trdo vezanemu gl. 1.80, poštnina 10 kt. več.